

ΑΙΜΥΛΙΑ ΓΑΛΟΤΤΗ

Κατ' αὐτὰς ἐκδίδεται ἐνταῦθα μετ' ἐκτάκτου φιλοκαλίας ἐκτυπωθὲν ἐν τοῖς Καταστήμασιν Ἀνέστη Κωνσταντινίδου νέον ἐλληνικὸν ἔργον τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκιπος διαδόχου τῆς Σαξονίας Μάινιγγεν. Ἐκ τοῦ ἔργου τούτου ὅπερ εἶνε μετάφρασις τῆς Αἰμυλίας Γαλόττη, τοῦ ἐξόχου δράματος τοῦ Λέσσιγγ, κατ' εὐμενῇ παραχώρησιν τοῦ ὑψηλοῦ μεταφραστοῦ δημοσιεύομεν τὴν προτελευταίαν δραματικωτάτην σκηνὴν τῆς Ε' πράξεως.

Σ. τ. Δ.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Πῶς; — Σὺ ἐδῶ, πάτερ; — Καὶ μόνος; — Καὶ ἡ μήτηρ μου; δὲν εἶνε ἐδῶ; — Καὶ εἶσαι τόσον ἀνήσυχος, πάτερ μου;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ σὺ τόσον ἥσυχος, κόρη μου;

ΑΙΜΥΛΙΑ. Διατί ὄχι, πάτερ μου; Ἡ δὲν ἐχάθη τίποτε, ἢ τὸ πᾶν ἐχάθη. Τὸ νὰ δυ ἀμέσθαι νὰ εἴμεθα ἥσυχοι καὶ τὸ νὰ ὀφείλωμεν νὰ εἴμεθα ἥσυχοι, δὲν εἶνε τοῦτο ἐν καὶ τὸ αὐτό;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἀλλὰ περὶ ποίας, νομίζεις, περιπτώσεως πρόκειται ἐδῶ;

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ὅτι τὸ πᾶν ἐχάθη — καὶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ἥσυχοι πάτερ.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ εἶσαι λοιπὸν ἥσυχος, διότι πρέπει νὰ εἶσαι οὕτω; — Τίς εἶσαι; Μία νεάνις; καὶ ἡ κόρη μου; — Τότε ὁ ἀνὴρ, ὁ πατὴρ θὰ ὤφειλε νὰ ἐντρέπῃται ἐνώπιόν σου; — Ἀλλ' ἄς ἀκούσωμεν, τί ἐννοεῖς μὲ τὴν λέξιν: τὸ πᾶν ἐχάθη; — Ὅτι ὁ κόμης ἀπέθανε;

ΑΙΜΥΛΙΑ. Καὶ διατί ἀπέθανε! Διατί! — Ἀ! εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν, πάτερ; Εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν τὸ φρικτὸν συμβάν, τὸ ὅποσον ἀνέγνωσα ἐντὸς τῶν ὑγρῶν καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν τῆς μητρός μου; — Ποῦ εἶνε ἡ μήτηρ μου; Ποῦ ἐπῆγε, πάτερ;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Προηγῆθ' — ἐάν τὴν ἀκολουθήσωμεν.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ὅσῳ ταχύτερον, τόσῳ καλλίτερον. Διότι, ἐὰν ὁ κόμης ἀπέθανε, ἐὰν ἐνεκα τοῦ τοῦ ἀπέθανε — ἐνεκα τοῦ τοῦ! Διατί διαμένομεν ἀκόμῃ ἐδῶ; Ἀς φύγωμεν, πάτερ!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Νὰ φύγωμεν; Τί θὰ μᾶς ὠφέλει; — Εἶσαι, μένεις εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ληστοῦ σου.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Μένω εἰς τὰς χεῖράς του;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ μόνῃ; ἄνευ τῆς μητρός σου, ἄνευ ἐμοῦ.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἐγὼ μόνῃ εἰς τὰς χεῖράς του; — Ποτέ, πάτερ μου! — Ἡ δὲν εἶσαι ὁ πατὴρ μου. — Ἐγὼ μόνῃ εἰς τὰς χεῖράς του; — Καλὰ! ἀφῆσέ με μόνῃ ἀφῆσέ με. Θέλω τῶντι νὰ ἰδῶ, τίς θὰ μὲ κρατήσῃ — τίς θὰ μὲ βιάσῃ, — τίς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δύναται νὰ βιάσῃ ἕνα ἄνθρωπον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἐνόμισα, εἶσαι ἥσυχος, κόρη μου.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Εἶμαι τῶντι. Ἀλλὰ τί ὀνομάζεις ἥσυχίαν; Νὰ σταυρώσωμεν τὰς χεῖρας; Ν' ἀνεχθῶμεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε; νὰ ὑποφέρωμεν, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται;

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἀ! ἂν σκέπτεσαι τοιοῦτοτρόπως! — τότε ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου τέκνον μου! — Τὸ εἰλεγον πάντοτε. Διὰ τῆς γυναικὸς ἤθελεν ἡ φύσις νὰ πλάσῃ τὸ ἀριστοῦργημά της. Ἀλλ' ἡπατήθη καὶ ἔλαβε πολὺ λεπτόν πηλόν. Ἀλλῶς πάντα εἶνε καλλίτερα εἰς σὰς, ἢ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας. — Ἀ! ἐάν τοῦτο εἶνε ἡ ἡσυχία σου, τότε ἐπανεύρον καὶ ἐγὼ τὴν

ἰδικήν μου ἐν αὐτῇ. Ἐλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, κόρη. . . . Τόσον ἔγεινα μανιώδης, ὥστε ἔδραξα αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον, (σύρων αὐτό), ἵνα διαπεράσω δι' αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐνὸς ἐκ τῶν δύο . . . τὴν καρδίαν τῶν δύο!

ΑΙΜΥΛΙΑ. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὄχι, πάτερ! — Αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶνε πᾶν, ὅτι ἔχουσιν οἱ κακοήθεις ἐκεῖνοι. — Εἰς ἐμέ, πάτερ, εἰς ἐμέ δὲς αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Τέκνον, . . . δὲν εἶνε καρφίτσα.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Τότε ἡ καρφίτσα ἄς γείνῃ ἐγχειρίδιον! — Ἀδιάφορον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Τί; Εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἐφθάσαμεν; Ὅχι; δά ὄχι δά! Συλλογίσου! — Καὶ σὺ ἀκόμῃ ἔχεις μίαν ζωὴν μόνον νὰ χάσῃς.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Καὶ μίαν μόνον ἀθωότητα!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἡ ὁποία ἴσταται ὑπεράνω πάσης βίας.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπεράνω παντὸς δελεασμοῦ. — Βία! Βία! — τίς δὲν δύναται ν' ἀντιστῇ κατὰ τῆς βίας; Ὅ, τι λέγεται βία, αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ὁ δελεασμὸς εἶνε ἡ ἀληθὲς βία! — Ἐγὼ αἶμα, πάτερ, τόσον νεαρὸν, τόσον θερμὸν αἶμα, ὅπως πᾶσα ἄλλη. Καὶ αἱ αἰσθήσεις μου εἶνε ἐπίσης αἰσθήσεις. Δὲν ἐγυῶμαι διὰ τίποτε. Δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τίποτε. . . . — Δός μοι, πάτερ μου, δός μοι αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ ἂν τὸ ἐγνώριζες, αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον!

ΑΙΜΥΛΙΑ. Καὶ ἂν ἀκόμῃ δὲν τὸ γνωρίζω! — Ὁ ἄγνωστος φίλος εἶνε ἐπίσης φίλος. — Δός μοι τὸ ἐγχειρίδιον, πάτερ μου, δός μοι το!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ ἂν τὸ ἐδίδον τώρα εἰς σέ . . . ἰδοῦ! (τῇ δίδει τὸ ἐγχειρίδιον).

ΑΙΜΥΛΙΑ. Καὶ ἰδοῦ! (ἐνῶ ἐμελλε νὰ ἐμπήξῃ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος της, ὁ πατὴρ τὸ ἀποσπᾷ ἐκ τῶν χειρῶν της).

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ἰδέ, πόσον ταχεῖα! — Ὅχι, αὐτὸ δὲν εἶνε πρᾶγμα διὰ τὴν χεῖρά σου.

ΑΙΜΥΛΙΑ. Τῶντι, ὦφειλον μὲ μίαν καρφίτσαν. . . . (βάλλει τὴν χεῖρα εἰς τὴν κόμην της ἵνα ζητήσῃ μίαν καρφίτσαν καὶ δράττει τὸ ῥόδον). Σὺ ἀκόμῃ ἐδῶ; — Κάτω! Κάτω! — Ἡ θέσις σου δὲν εἶνε εἰς τὴν κόμην μίαν . . . ὅπως ὁ πατὴρ μου θέλει νὰ γείνω!

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Ὡ κόρη μου!

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ὡ πάτερ μου! Ἐὰν ἐμάντευον τὰς σκέψεις σου! — Ἀλλ' ὄχι, καὶ τοῦτο ἀκόμῃ δὲν τὸ θέλεις. Διότι διατί διατάξεις ἀκόμῃ; (μετὰ πικροῦ τόνου ἐνῶ ἐκφυλλίζει τὸ ῥόδον). Εἰς ἄλλους καιροὺς ὑπῆρξε πατὴρ, ὅστις, ἵνα σώσῃ τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τοῦ αἵσχους, ἐδύθεισεν εἰς τὴν καρδίαν της τὴν πρώτην τυχοῦσαν μάχαιραν — καὶ τῇ ἔδωκε διὰ δευτέραν σορὰν τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ τοιαῦται πράξεις εἰς ἄλλους καιροὺς ἐγίνοντο. Τοιοῦτοι πατέρες δὲν ὑπάρχουσι σήμερον πλέον.

ΟΔΟΑΡΔΟΣ. Καὶ ὅμως, κόρη μου, ὑπάρχουσι! ὑπάρχουσι! (διατερεῖ τὸ στήθος της) Θεέ μου! Τί ἐπραξα! (Ἡ Αἰμυλία θέλει νὰ πῇ, ὁ δὲ Ὀδοάρδος τὴν λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του).

ΑΙΜΥΛΙΑ. Ἐθρυσσας ῥόδον, πρὶν ἢ ὁ ἄνεμος ρίψῃ τὰ φύλλα. Ἀς φιλήσω τὴν πατρικὴν ταύτην χεῖρα!

ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ

Πρίγκιψ διάδοχος τῆς Σαξονίας-Μάινιγγεν